

MỘT THOÁNG HỒ ỚNG XƯA

Đã lâu ớ m ớ i, có đ ớ n h ớ n 40 năm tôi ớ i xa mái tr ớ ớ ng Văn h ớ c và non già h ớ n 30 năm sinh s ớ ng ớ đây. N ớ c C ớ ng Hòa Liên Bang Đ ớ c và thành ph ớ Munich khi nghe đ ớ n tên b ớ n s ớ nghĩ ngay đ ớ n hai tu ớ n ớ h ớ i tháng 10 Oktoberfest v ớ i nh ớ ng c ớ c bia vĩ đ ớ i ch ớ a 1 lít ngon ng ớ t th ớ m ớ ng và sau khi th ớ ớ ng th ớ c xong b ớ n s ớ chân nam đá chân xiêu ngay.

Năm nào đó... 1968 ớ i 1970.

Tôi t ớ p t ớ nh b ớ c vào trung h ớ c và mái tr ớ ớ ng Văn H ớ c ngày đó n ớ m ngay đ ớ u đ ớ ớ ng Hoàng Di ớ u có b ớ c c ớ p cao cao...có đám h ớ c trò bé b ớ ng nh ớ chúng tôi đã ào ào tranh nhau ch ớ y xu ớ ng cho k ớ p ghé đ ớ n quán bà Cai trong gi ớ ra ch ớ i ng ớ n ng ớ i đ ớ đ ớ ng đó v ớ i nhau bàn bàn tán tán, nh ớ nhi vài ba trái cóc chua hay c ớ n dòn tan nh ớ ng trái ớ i xanh l ớ c ớ i c ớ i nói nói...toàn nh ớ ng chuy ớ n không đâu.

Cũng t ớ đó tôi đ ớ c tr ớ thành m ớ t cô n ớ sinh trung h ớ c v ớ i áo dài tr ớ ng tóc th ớ ngang ớ ng bay bay trong gió, e ớ p che ngang khuôn m ớ t mình v ớ i chi ớ c nón bài th ớ cùng đôi gu ớ c mộc c ớ p k ớ ngang t ớ m tay còn chi ớ c c ớ p đ ớ ng đ ớ a. Tôi đã thành ng ớ ớ i ớ n!

Nh ớ ng gi ớ h ớ c n ớ i t ớ p v ớ i nhau nào là sinh ng ớ , công dân, s ớ đ ớ a, v ớ n v ớ t, v ớ t lý, toán dài dài ...đã không còn cho tôi giây phút nghĩ ng ớ i hay m ớ m ớ ng khi đ ớ n tr ớ ớ ng. Và quý th ớ y cô đã

giọng dõng, đã cho tôi biết thời tiết như thế nào hay lập phôi như thế và Trần Bình, thầy dạy số đo của công dân.

Còn bước vào lớp là thầy thao thao bất tuyệt về những anh hùng, những tiến nhân xa xưa trong thời đại mới. Thầy cho chúng tôi biết Lê Lợi, Trần Quốc Tuấn, Ngô Quyền trong những trận đánh kiên hùng và cho chúng tôi làm con cháu của thầy Quang Trung Nguyễn Huệ năm nào mà dù phôi chúng tôi là những người yêu quê hương yêu quê cha đất tổ, nhé!

Quay sang môn toán học, những bài tập về những con số chúng tôi những thầy Trần Đĩnh Bình luôn luôn là giọng nói như những ân cần, kiên nhẫn giọng dõng cho chúng tôi vượt qua những giới hạn khô khan dạy học búa. Phôi những thầy cho chúng tôi là những thầy trong giờ ra chơi hay tan học chúng tôi ghé qua thăm thầy nơi căn nhà đất diển về mái trường Văn Học là những bước chân lạnh thối mết tình nghĩa thầy trò.

Tôi đã tập hát hò từ khi còn bé, từ lúc đi học ở trường Đa Nghĩa. Lên trung học cũng không là ngại gì, làm cô học trò như vậy thì hát học trò. Chúng tôi Minh Trang và Bích Thủy những người xuyên là hai tiếng hát ở đây vào những dịp phát phôi những hay liên hoan vào dịp tan trường. Không ai không bao giờ quên được có lần được ghé vào bàn trang điểm của cô Vi Khuê.

Ui! nào là phôi sơn, bút chì tô kẻ mặt.... hai chúng tôi đứng ngơ ngẩn và chờ biết thế nào. Một thế nào của tuổi học trò không bao giờ có được. Quê hương trong thời chinh chiến, chúng tôi hình như là những kẻ chờ đợi bên ngoài. Bình bè lũ đã ra đi, có kẻ không bao giờ trở lại. Bình học trò vô tri giác chúng tôi vẫn còn hồn nhiên khi nghe tiếng súng xa xa. Cặp sách trên trường, miết mài trên ghế và không một chút suy tư là bình học trò chúng tôi lúc đó không một chút đổi thay.

Cũng mái trường Văn Học này, chúng tôi đã bắt đầu những môn làm thi sĩ về những tình bạn bạn bè những bài thơ những tiếng ê a tập thành ngâm thơ Huy Cận, Xuân Diệu. Học văn chúng tôi những người vẫn chờ đợi chờ:

Trãi vách quỳ lá vàng hiu hắt....

..... *Bắt đầu những và cảm thông cho những sự phôi những hiu...*

Rồi sang:

Quân đội Tội Giang đũa,

..... *Thập đội Tội Giang vỡ....*

Biết nguỵch ngoặc vài ba nét Hán Tội... và hãnh diển làm sao khi khoe về những em học thầy học mình.

Mái trường Văn Học xưa cũ của tôi. Không gian vẫn còn niềm yên trong tâm trí những thầy gian đã đi quá xa không còn trở lại. Tôi đã là một kẻ tha hương. Có ai đi xa không nhớ quê hương nguỵch chờ? Nhớ thì tha thối những bước chia xa, nhớ mái trường cũ, nhớ thầy cô, nhớ và nhớ nhưng.... Trong đời sống có quá nhiều thứ mà chúng ta mua, mua những đồ đạc rồi những không hề được như ý nguyện điển hình là những kẻ niềm trong đời.

Cố mợ n nhớ ng kờ ni m th i th u c a tôi, nh đó mà hai chân tôi đ c đ ng v ng đ n ngày hôm nay. Hoa anh đào đã nhi u l n thay lá. Con ph x a cũng l m đ t thay khuôn m t c a mình. Th nh ng trong tim tôi hoa cũng là hoa x a ph cũng là ph cũ:

Dalat s ng mù h t m a l i n ng,
Th m nh ph , ng i, đ ng v ng ngày x a.
 c th m g n g n gió nh đong đ a,
Tôi đ ng đ i, c ng sân tr ng ch a m c a.

Cố mợ n các b n Huy n, Bích Th y, và các em Nh t Anh, Nh Anh đã đ a tôi v v i nh ng kờ ni m ngày x a. S ng v i kờ ni m c a th i th u và nh ng hình nh đ p c a nh ng ngày c p sách đ n tr ng c ngh đ n là tôi nghe nh có ti ng reo vui trong lòng. Nghĩ v m t mái tr ng, vi t v m t quãng đ i êm ái? Gi y bút nào k xi t... Xin b n c nh tôi, hãy ng i im c nh khung c a s nhìn lá vàng r i trong mùa thu đ n hay nh ng h t tuy t đ u mùa đ ng r i và nghĩ đ n mái tr ng x a, đ n th y cô giáo, đ n b n bè thân th ng..... Cố m i nghĩ đ n là đã th t vui, tâm h n đã th t l ng đ u và sung s ng trong lòng.

NGUY N TH MINH TRANG